

OP JETS RECHTERARM

Mijn naam is Peer en ik ben een krieb.
Krieps zijn zo klein dat mensen ons niet
kunnen zien.
Zo klein dat we op mensen kunnen wonen.
Wij wonen op Jet.
Om precies te zijn: op haar hoofd.
Wij zijn hoofdkrieps.
Helaas moesten we daar weg.
Jet is een meisje dat eerst lang haar had.
Maar ze had last van ons.
Als er veel krieps tegelijk rondlopen, krijgt
ze jeuk.
Nu heeft ze heel korte haren op haar hoofd.
Zo kort dat wij er niet meer kunnen wonen.
Daarom zijn wij nu op haar rechterarm.
Daar heeft ze ook haren.
Die zijn langer dan haar afgeknipte
hoofdharen.
Wie wij zijn?
Wij zijn mijn moeder Bof, mijn irritante
zusje Kip en ik.
Peer, dus.
Zo heet ik.
Een peer is ook een vrucht.
Een kip is ook een beest.
En bof is ook iets anders dan onze
moeder.
De woorden die Jet vaak zegt,
gebruiken wij als namen.
Mijn vader heet Beter.

Hij is gevallen.
Tijdens de verhuizing naar Jets arm.
Dat is niet best.
Al helemaal niet beter.
Hij is terechtgekomen op haar kat.
Mango.
Dat is een vrucht.
Maar dus ook een heel groot beest.
Wij gaan Beter zoeken en terugbrengen.
Eerst zou een groepje krieps papa gaan zoeken.
Maar toen zei mama dat Kip en ik beter kunnen gaan.
Samen met Tarrel, een klimkriep.
Mama denkt dat we met onze voelsprietten familie
kunnen voelen.
Dat maakt ons de perfecte zoekers.
Hopelijk ook de perfecte vindsters.
Maar ik heb er een hard hoofd in.
Niet echt.
Mijn hoofd is zacht.
Net als mijn lichaam.
Ik bedoel dat ik er weinig vertrouwen in heb.
'Ik heb er zoveel vertrouwen in!' roept Kip.
'*Let's go!*'
Kip praat soms Engels.
Very irritant.
Ze loopt ongeduldig om een haar heen.
Haren zijn voor ons heel groot.
Zo groot dat we kunnen wonen op de plek waar een
haar de huid in gaat.
Dat heet een haarzakje.

Kip draagt een rugtas.
Gemaakt van een stukje stof.
Alle spullen die we hebben, zijn gemaakt van restjes die
we vinden.
De rugtas van Kip is gemaakt van een klein stukje stof
van de pyjama van Jet.
Ik kijk naar mijn moeder, Bof.
Als ze mijn bange blik ziet, geeft ze me een knuffel.
Ik bof maar.
'De laatste knuf,' zegt ze zachtjes in mijn oor.
'Ik weet niet of ik durf,' zeg ik.
'Jij durft dit. En jij kunt dit.'
Ze laat me los en kijkt me aan.
Mijn voelsprietten raken
die van haar aan.
'Als jij het zegt,' zeg ik.
'Ik zeg het,' zegt mijn
moeder.
'En wat zeggen ze over
moeders?'
'Dat ze heel lief zijn?'
vraag ik.
'Ja. En dat ze altijd gelijk
hebben.'
Ik knik. Dan kijk ik in
haar rustgevende ogen.
'Waar is papa precies
gefallen?' vraag ik.
'Op Mango's staart,
Peertje.

En als je vader net zo slim is als jij, is hij op die staart
gebleven.'

'Dan zullen wij hem vinden,' zeg ik.

'Doe maar,' zegt mijn moeder.

'Ik mis hem kriepersveel.'

'Ik ook.'

Ik knuffel haar nog even snel, dan ren ik weg.

'Gebruik je koppie!' roept mijn moeder.

Ik draai me om.

Ze zwaait.

Ik zwaai terug.

'Genoeg gezwaaid!' roept Kip. '*Come on!*'

Ze rent weg.

Kriepe kunnen goed rennen.

Kip kan dat als de beste.

Ze is al uit het zicht verdwenen.

Tarrel volgt haar.

Ik volg Tarrel.

Ik kijk niet meer achterom.

Naar mijn moeder.

Naar onze kolonie.

Ik kijk vooruit.

Naar de lange weg die voor ons ligt.

Van Jets arm naar haar hand.

Dan naar haar wijsvinger.

Als we daar zijn, moeten we springen.

Van haar vinger naar de kop van haar kat.

Precies op het moment dat ze Mango aait.

Er kan zoveel misgaan dat ik er misselijk van word.

Alsof er tientallen kleine krieps dansjes doen in mijn
buik.

Kom op, Peer.

Niet denken, maar doen!

Stapje voor stapje.

Voetje voor voetje.

Haar voor haar.

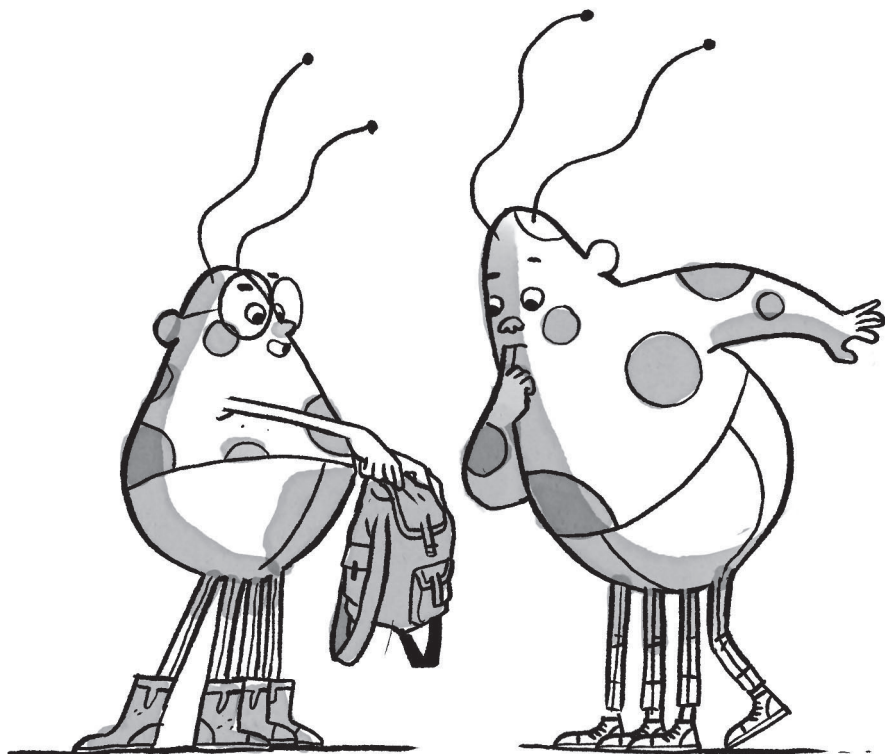
Van hier naar daar.

OP HAAR HAND

Het eerste stuk ging goed.
We zijn over Jets onderarm gelopen en komen nu uit bij haar hand.
Daar zijn minder haren, dus is er meer te zien.
Ik zie alleen maar huid.
Overal waar ik kijk.
Tarrel rommelt in zijn heuptas.
Daar zit van alles in.
Meer dan je denkt dat zou passen.
Ik ben blij dat hij meegaat.
Tarrel houdt van avontuur.
Gelukkig maar.
Zonder zijn hulp zouden Kip en ik dit niet kunnen.
Dat denk ik.
Kip niet.
Die denkt dat ze het ook alleen kan.
Kip denkt dat ze alles alleen kan.
Alhoewel...
'Peer!' roept ze.
Ik loop naar haar toe.
Ze draait rondjes terwijl ze haar rugtas probeert af te doen.
'Het lukt me niet!'
Ze klinkt in paniek en begint sneller te lopen.
'Blijf staan,' zeg ik rustig.
Ze stopt.
Ik doe haar rugtas af.
Kip haalt opgelucht adem.
'Dat ding benauwde me.'
'Wat zit erin?'

Kip trekt hem open.
'Niks!' zegt ze trots.
Ik kijk.
Er zit inderdaad niets in haar rugtas.

'Waarom heb je hem dan meegenomen?'
'Omdat we op reis gaan.
Daar hoort een rugtas bij.'
Ik knik, alsof ik haar begrijp.
Maar eigenlijk snap ik er niets van.
Kip volgens mij ook niet.
'Oké, hoofdkriepts,' zegt Tarrel.

‘Ik denk dat het nog een paar uur lopen is naar haar
vinger.
Even pitten of doorpakken?’ vraagt hij.
‘Doorpakken!’ roept Kip.
Ze is al vertrokken.
Ik ben moe, maar ik ben het met haar eens.
‘Laten we maar doorgaan.’
Tarrel knikt en volgt Kip.
Het wordt donker.
Dat betekent dat Jet waarschijnlijk in bed ligt met het
licht uit.
Kip kan voelen of ze beweegt.
Ik kan dat een heel klein beetje.
Volgens mij beweegt ze nu niet.
Maar het is lastig om dat zeker te weten.
Ze is zo groot, en wij zo klein.
Mensen voelen ook de aarde niet bewegen.
Terwijl dat ding toch echt hard ronddraait.
Had ik al verteld dat ik heel veel weet?
Veel krieps vinden dat irritant.
Ik ben er wel trots op.
Het maakt me anders.
En anders is goed.
Heb ik begrepen.
Tarrel komt naast me lopen.
‘Vertel eens wat over Beter, die vader van je.’
Opeens voel ik die kleine krieps in mijn buik weer.
‘Mijn vader is de beste.’
‘Dat zeggen alle kinderen.’
‘Het is zo.’

‘Waarom?’

Daar heb ik nog nooit zo over nagedacht.

Het is gewoon zo.

‘Hij is slim, aardig en heel handig.’

‘Net zo handig als ik?’

Tarrel steekt vier handen op.

Ik lach. ‘Nee, op een andere manier handig.

Hij kan alles maken wat kapot is gegaan.’

‘Toe maar.’

‘En we hebben dezelfde humor.

Nu ik er over nadenk, lijkt ik best wel veel op hem.’

‘Dat gaat alleen maar erger worden,’ zegt Tarrel.

‘Over een paar jaar lijkt je zoveel op hem dat je denkt dat je hem geworden bent.’

Dat begrijp ik niet helemaal.

‘Hé, langzame kuikens!’ roept een irritante stem.

Kip staat een stuk verderop naar ons te zwaaien.

‘Ik ben er al!’

Tarrel en ik rennen naar mijn zusje toe.

Ze staat bij een grote splitsing.

We zijn bij de wijsvinger van Jet.